

Mŕtvolne biela

Keď sa čerstvé rany a svit mesiaca spoja, vytvárajú šialenú kombináciu.

Biela pokožka nadobúdala modrastý odtieň pod svetlom noci. Vlasy by v tme aj splývali s neupravenou trávou. A keby sa človek nezahľadel na túto figúru ležiacu v objatí stebiel, zdalo by sa mu, že to, čo tam leží ani nie je ľudské. Priam, že len i tie podobnosti k človeku, boli len na zmiatnutie okoloidúcich. Monštrum. Strašidlo, ktorého hlava sa len rozplývala do pôdy. Sťa by modré kvety zasadené do bielej hmoty, ťahali sa k mesiacu a ledba by sa dali nazvať očami normálnej osoby. Telo kostlivca trasúce sa, akoby bolo v posmrtnom kŕči, chrľí paru. Mrazivý dych. Zvláštne stvorenie ešte dýcha.

„Si v poriadku?”

Nežné slová sa šuchli o jeho uši. Azda tá starostlivosť, čo sa v nich skrývala, bola falošná? Namierená k nemu jedine zo sebeckých dôvodov? Možno, že to bola ľútosť, najodpornejšie cítenie ľudstva. Pod dotykom majiteľky hlasu sa malé strašidlo strhlo tak divoko, akoby mu malo teplo jej pokožky spáliť telo na popol.

„Chod’. Nieкто ako ty by nemal byť videný so mnou,“ zašomralo si popod nos zvláštne stvorenie. Ach, ten prístup, to správanie. V zelenom objatí pod nočným svitom leží ľudský chlapec, nie strašidlo, žiadne stvorenie zo samotného pekla. Obyčajný človek, o tom už niet pochýb.

Vzhľad jej rúk, zápästí, nepasoval k tým zdravým očiam. Očiam plným života. Bodaj by také neboli. Po tej všetkej obeti. Napriek jeho šľachetným činom v minulosti, nedokázal sa ubrániť pocitom, ktoré ho dennodenne sužovali. Závist’. Nechutné hlasy šepkajúce mu, *nechal si sa okradnúť a ona ti všetko zobrala*. Nedokáže sa jej, čo i len pozrieť do očí, v strachu, že jej všetko, čo si myslí vykričí, odvracia zrak. Plazí sa dňami hovoriac si, že *niet cesty späť a takto to bude lepšie*. Snažiac sa neposlúchnuť odporne myšlienky, ktoré radšej vydáva za vôľu jeho vnútorného diabla, i teraz odmietne jej pomoc.

Vie totižto, že to i tak robí, aby sa cítila lepšie.

I tak si želá, aby sa k nemu ešte raz natiahla ruka. Ľútosť je síce odporná, ale príjemná. Akoby naše orgány sa rozliezali vo vnútri nášho tela, i keď pri tom zatneme zuby. Pohladí na duši, no ublíži našej hrdosti. Jej svaly sa nepohnú smerom, ktorý si želá. Pretože jej skutočne nezáleží na tom, kam ho nohy po tých všetkých úderoch zanesú.

Počuje kroky. Šuchot trávy. Vzďaľuje sa. V hrudi ho jeho túžby trhajú na kusy. Ani sa nepohne. Priam akoby zamrazený leží v kŕči želajúc si, že by bol posmrtný. Ach, aké by to asi bolo, keby prijal jej pomoc? Už len tá predstava zašuchoce jeho vnútornosťami. Necíti sa príjemne. Zdvíha sa mu žalúdok. *Ó, môj bože, zažela si naivne, kiežby by som mohol zo seba vyvrátiť celý môj život*.

V kútiku ľavého ucha začuje chlapčenský smiech. Žeby...? Pochytí ho panika. I rany na jeho kolenách, akoby zareagovali na známe hlasy. S trasľavými končatinami sa postaví. Urýchlene sa poobzerá s prameňmi vlasov prenasledujúcimi jeho pohľad. Zdalo sa mu to? Nie, prečo by si len vyvolával také predstavy. Rozbehol sa. Nohy sa mu podlamovali. Ruky lietali sťa by sa menil na vrtuľník. Až po chvíli si uvedomil, že beží znova k festivalu. Nie, to miesto je zlá voľba. Určite sem smerujú tiež. Unáhlene zastal. Skoro stratil rovnováhu. Rýchlo sa poobzeral. Ešte ich nevidel, bola ale veľká šanca, že si ich pri množstve cudzích ľudí nevšimol.

Hlasy. Smiech. *Smejú sa na mne*, instantne si pomyslel, *našli ma a smejú sa na mne*. Rozbehol sa do davu smerom k stánkom. Bežal, čo najrýchlejšie mohol. Ani už necítil, ako sa

jeho chodidlá dotýkajú chodníka. Je toto lietanie? *Ak áno, tak si želim odletieť niekde, kde mám kamarátov, kde sa môžem smiať. Ak môžem, tak toto sú teplé krajiny, do ktorých letím.*
Veľký delfín. Tma.

Tupá bolesť sa rozozvučí v jeho hlave ako školské zvonenie. Čierne fláky elegantne tancujú flamenco obklopené jasnými svetlami sťaby to boli diváci. Do ticha sa prikradnú hlasy neznámych. Ich šepot sa zlieva do kriku. Kroky. Svetlá. Hudba. Realita ho udrie ako známa facka. Silno prekríži obočie, akoby bolo liekom na bolesť hlavy. Pred ním sa na vlnách vznáša obrovský delfín. Nie, nie je to delfín. Teda je, ale tak sa to zdá jedine ľuďom, ktorí sú v stavoch, kedy nedokážu zreteľne vnímať realitu. Delfínom je niekoľko ľudí, presnejšie traja, v skupinovom kostýme.

Skupina troch sa k nemu naraz zohne. Naraz bez odchýlky. Chlapčisko si bolo na sto percent isté, že keby to videl i jeden z tých pozorných dospelých, čo obletia trendy sociálnych sietí a populárnych televíznych show, tak by mu dali za pravdu. Ich pohyb bol priam neľudský. Naklonili sa k nemu a hornú časť tela jemne vyvrátili do strany. Na sekundu zadržal dych. *Zomriem, preletelo mu hlavou, toto je to, čo je posledná vec, čo uvidím.* Približovali sa? Nevedel. Netušil. Jediné, čo dokázal vnímať, boli oči. Oči delfína. Boli živé. Ten odlesk. Ich pohľad. Nikto by ho nedokázal presvedčiť opak, na tomto delfínovi bolo niečo zle. Niečo nebezpečné. Pocítil dych na svojom nose. Rovno pod očami. Nadýchol sa. Jeho inštinky mu hovorili len jedno.

Uteč.

Odrzil sa nohami ďalej, aby medzi nimi vytvoril vzdialenosť. Zaváhal. Jeho ruky sa mu nekontrolovateľne triasli a neustále menili svoju pozíciu. Delfín sa nehýbal. Pozorne ho sledoval. Chlapec nedokázal ani vytušiť, či sa za ním rozbehne, ak sa pokúsi utiecť. Čo ak sa k nemu vrhne skôr než niečo urobí? Možno, ak sa rozbehne, začne bežať i delfín. Čo ak je ale rýchlejší? Potom je po ňom. Zomrie.

Neznámy objekt udrel do jeho hlavy. Ďalší a ďalší. Tucet ľudí zaplavilo scénu ako vlny mora. Prekvapene vyskočil na nohy. Je toto jeho šanca? Poobzeral sa. Kde zmizol delfín? Nech sa pozeral akokoľvek dobre, nikde nebol. *Dofrasa*, zahrešil. Rozbehol sa. Odstrkoval ľudí a na chvíľu zabúdal zásady slušnosti. Nastala pre neho núdzová situácia, jeho život šiel na prvé miesto.

Snažil sa nadýchnuť. No akoby tu pre neho nebolo kyslíku. Napínalo ho. Blížil sa k tme. Ale neomdlieval. Dostal sa ku koncu festivalu. Presvedčil svoje nohy na to, aby nabrali silu. Ach, ako zúfalo vyzeral. Skákal ako zajac neschopný dýchať. Míňali sa mu sily. Až mal pocit, že to nezvládne. Uvedomil si, že je len jeden skok od výhry. Zaťal zuby. Vyskočil z davu. Niečo ho zadržalo. Akoby ho ruky na poslednú chvíľu schmatli, snažili sa ho obchytiť okolo trupu. No zlyhali. Bol rýchlejší. Tvrdo bradou dopadol na asfaltový chodník. Adrenálín odstránil štipavú bolesť. Okamžite sa otočil, aby zistil, čo to bolo. Bol to delfín? Lenže nič nezvyčajné nezbadal.

I dav bol redší.

Chlapcova limitovaná myseľ nedokázala pochopiť, čo sa dialo. *Je to len sen? Alebo je toto miesto, ktoré sa nachádza po smrti?* pýtal sa sám seba, no jeho nekonečné otázky ho nikam neposúvali, priam ho prilepili sekundovým lepidlom na samý začiatok len, aby sa mohli smiať na ľudskom utrpení. Po čele mu tiekli vodopády potu, sťaby sa snažil polievať asfaltový chodník.

Bolesť do neho narazila nečakane ako opitý vodič auta na prechode. Jeho brada i kolená spievali štipavý duet, do ktorého, súdiac podľa výrazu obludného chlapčiska, vložili

veľa emócií. Hlúpo si zablatenými prstami prešiel po rane na brade a následne sa pripojil do piesne a sykol v bolesti. Silno stisol oči snáď v túžbe, že sa zobudí v svojej posteli alebo či len na tráve odmietajúc pomoc od nepriateľa. V hlave sa mu neustále točili myšlienky, *videl som niečo, čo som nemal, niečo, čo nemá existovať*. Strach z neznámeho ho donútil uvažovať, či blúzni. Možno dnes práve len pred malinkým momentom nastal čas, kedy sa konečne zbláznil. Kedy mu niekoľko koliesok preskočilo kvôli svetu, v ktorom žil. Chcel by si aj povedať, že bolo na čase, no i len predstava vysloviť niečo takéto, čo i len v jeho hlave, ho okamžite znechutila aj keby svojimi pocitmi mal niekoho uraziť. Aký necitlivý chlapec sa z neho stal. Predsa len od toho monštra nemá ďaleko.

Vstal. Teraz sa mu nohy netriasli. Ani nevedel, či je presvedčený v existenciu zázračného zvieraťa alebo jeho šialenstva. Mal jasné a priame motívy. Kúpiť si vodu na vyčistenie jeho rán, v najlepšom prípade aj náplasti, ak ich nájde. Na jeho rukách stále vidno znaky strachu. Ó, akého ohromného desu. Drží ich v malých pästičkách, akoby to chudáčisko bolo pripravené bojovať. Neustále ich stisne, mierne po chvíli povolí a keď si všimne, že sa mu trasú a akú slabosť zo seba vypúšťajú, znova ich stisne.

Kráča krokmi, ktoré o ňom hovoria, že v jeho srdci niet istoty či chce pokračovať v svojej ceste. Bez vedomia berie malé kroky. No keď sa zahľadí na svoje chodidlá, zoberie pár poriadnych, najväčších, aké mu jeho malé nôžky dovoľia.

Hluk obalí jeho ušká, keď sa zaborí hlbšie medzi stánky. Zúfalosť v jeho očiach nenašla položky, po ktorých pátral. Cukrová vata, suveníry, hračky, domáce jedlá, stánky s vínom, no nič, čo by sa zdalo ako čistá voda a možno i pár náplastí. Vodu by mu predavači isto ponúkli pri každom stánku, keby sa im nemé dieťa prihovorilo, no isto by ho nenásytne lákali, ba nebodaj možno i nútili, kúpiť si aspoň jednu z ponúkaných položiek v ich stánku.

Zastal. Pri náhlom ukončení jeho predošlej akcie ním jemne zatriaslo, akoby sa mal čoskoro zložiť na zem. Kľakol si. Z neúspechu si zložil hlavu do dlaní. Zdal sa v bolestiach. Sťaby každý jeden nádych tohto vzduchu mu spôsoboval ukrutné bolesti. Zanedbávané vlasy pokryli jeho ruky. A hľa, naše strašidlo sa vrátilo. Vyzeral smiešne. Ako ľudské telo kráčajúce s chlpatou guľôčkou namiesto hlavy. Malá obluda, čo vyliezla z rozprávky pre deti.

„Hej, videl si jeho tvár počas jazdy? Tváril sa ako ten starec, ktorého sme videli dnes ráno,“ ozval sa spoza neho známy hlas. Mark. *Nie, nie, nie*, prebehlo mu hlavou, *nie práve teraz*. Ako mačka, ktorej niekto stúpil na chvost, vyskočil a ukryl sa za najbližšiu štrbinu medzi stánkami naivne dúfajúc, že ho tam nenájdu. Jeho telo by to už dnes nezvládlo.

Čupol si a objal svoje telo chudými rúčkami. Zahryzol si do jazyka dúfajúc, že toto opatrenie postačí na to, aby sa šanca jeho prežitia zvýšila. Kroky sa blížili. Ich nohy postupne vstúpili do jeho obrazu. Zuby povolili hryz. Ústa sa mu dokorán otvorili, no krik z nich nevychádzal.

„Ja? Si si istý, že si náhodou neuvidel seba?“ jeho vlastný hlas vyšiel z jeho vlastného tela. Zvyšok chlapcov spustili vlnu hlasitého smiechu a na Markovej tvári sa vyformovala obdivuhodná grimasa. Skupina chlapcov sa nesmiala na vtipe obludy, ale na vtipe chlapca, ktorý bol z času na čas tichý, no ak niečo povedal, stálo to zato. Bol to chlapec troška nižší na svoj vek, no športovo zdatný a úspešný. Okrem športovca bol aj obrovským vtípkárom a dokonca i malým umelcom. Bol chlapcom, čo mal všetko.

Som to ja, v strachu žasla smiešna obluda, vidím samého seba a mám všetko, čo som stratil.

Sprevádzaní smiechom ako partnerom pri tanci sa stratia z jeho pohľadu. Pár sekúnd nedokázal ani len dýchať, nieto ešte rozmýšľať či sa pohnúť. Ako náhle sa spamätal, myslel len na jedno, *musím ísť za nimi*. Vybehol zo svojho úkrytu takou rýchlosťou, že sa za ním jeho

priveľké tričko zavialo ako plášť superhrdinu. Do akcie nedokázal vyraziť. Skupinka chlapcov zmizla z jeho dohľadu. *Bol som tak dlho mimo?* napadlo mu ako jediné odôvodnenie. Jemne zasyčal a ešte pre istotu sa porozhliadal. Márne. Musí prísť na iný spôsob, ako zistiť, čo sa deje. *Žeby som sa dostal do minulosti?* Následne okamžite potriasol hlavou nad tou myšlienkou. *Nie, veď som predsa vyzeral rovnako ako teraz.* Oči mu potom skĺzli na jeho modriny a odreniny. Skoro rovnako. *Keď to nie je minulosť,* napadlo mu zrazu, *môže to potom byť len jedno.*

Alternatívna realita, paralelný vesmír.

Kolieska v jeho hlave pracovali nadčasy. *Je toto moja šanca?* nebezpečná myšlienka z neho ujedla. *Ak ja z tohto sveta zomrie, budem môcť znova mať kamarátov?* Aké jednoduché mu to prišlo. Prostá výmena. Ale ako to prevedie? Možno neskôr v noci. Určite neskôr v noci. Keď sa budú lúčiť, vtedy si presne vyhladne svoj moment.

Pár vecí ho ale ešte stále trápilo. Prvá – zdalo sa to tak, že pokiaľ jeho ja z tohto sveta žije, on nemôže odísť z festivalu. Čo ak ani po jeho smrti nebude môcť odísť? Nie, nesmie o tom veľa premýšľať. Príliš by ho to zviedlo z cesty. Nezbedné chlapčisko sa snaží myslieť len na svoj cieľ.

Druhou vecou bolo jeho telo. Nech akokoľvek hýbal svojimi kolieskami, nič len hluk z nich nedostal. Ako má vôbec predviesť ten hrôzostrašný čin? *Plastová taška,* napadlo mu, *na zemi je ich mnoho a môžem ho s ňou uškrtiť.* Nové možnosti, pokúšania z neho dostali i to najskazenejšie na povrch.

Už i zabudol na deň, na ten sladkokyslý deň, keď si vymenil miesto s dievčaťom, čo trpelo ako on dnes. Na jeho hrdinský čin a naivitu, čo býval choval v srdci. Všetko zapadlo prachom a sebeckým úmyslom. Jediné slovo na jeho mysli. *Ja, ja, ja...*

Nohy robili zázračné kroky. Chudáčisko malý. Počarovaný skazeným úmyslom, opitý sebeckosťou kráčal davom. Jeho chodidlá vedeli kam majú ísť, i keď na jeho mysli boli len ťažké úmysly. Možno mu malý diabol sedel na ramene a zlovestne mu do uška pošepkal cestu.

Dav bol redší. Ľudia pred ním postupne mizli. Bolo tu vôbec toľko ľudí? Videl niekto ten dav? Bolo tu vôbec toľko ľudí? Videl niekto ten dav? Žeby sa to len zdalo malému strašidlu? Videl viac stánkov, počul menej hlasov. A z tých mála spoznal ten kľúčový. Už neplával davom. Lietal vzduchom. Ako sup. Hladný sup, ktorý myslí len na seba. Nie ako strašidlo, ale len prosté zviera. Švihne sa zohol k zemi. Bez pozerania dobre vedel, že sa dole pred ním nachádza igelitová taška. Prečo by tam nebola?

Toto je len jeho sen-

„Ďakujem, že si sa ma vtedy zastal... Mala som pocit, že by som to ďalej už sama neutiahla. Dennodenne som sa cítila ako odpad, ako keby som nemala žiadnu hodnotu, bola o niečo menej než oni a všetci ostatní. Ale vďaka tebe to dnes tak nebolo. Keby si sa ma nezastal, neviem... Vážne neviem, čo by som si spravila. Tak veľmi som chcela utiecť, zmiznúť zo sveta, aby som ich na ďalší deň nemusela vidieť, znášať ich šikanu.

Nikdy som ešte nikomu nepovedala, čo cítim. To, že chcem zomrieť, že nechcem žiť tento mizerný život. Ale dnes... Dnes sa cítim trocha inak. Lepšie. Možno spolu s tebou život nebude mizerný.

Ale... Budeš v poriadku? Teraz sa zamerajú na teba...“

Chlapec otupený ležal na tráve. A nad ním delfín. Nie. Nebol to delfín. Ale traja ľudia v skupinovom kostýme.